

ת"פ 3454/02 - מדינת ישראל נגד פהיד ג'אנם

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 17-02-3454 מדינת ישראל נ' גאנם(עוצר)

בפני כבוד השופט אמיר טוביה
המאשימה מדינת ישראל

נגד פהיד ג'אנם (עוצר)
הנאשם

nocchim:

ב"כ המאשימה: עו"ד אמר אוליאל

ב"כ הנאשם: עו"ד אלן סבן

הנאשם באמצעות הלויי

הכרעת דין

כתב האישום

1. בוגד הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לו עבירות חבלה בכוונה מחמורה, לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "החוק"); עבירות בנשך (החזקקה, נשאה והובלה) לפי סעיפים 144(א) רشا + סיפה - 144(ב) רشا + סיפה לחוק (שתי עבירות); שיבוש מהלי משפט, לפי סעיף 244 לחוק ואיוםים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק.

בעבודות כתב האישום נאמר כי הנאשם הנה אחיו של אחמד בן מוחמד ג'אנם (להלן: "אחמד") והשנים מתגוררים בכפר שעב בבניין מגורים השיך למשפחה (להלן: "הבניין"). החל מאמצע שנת 2015 ועד סוף שנת 2016, במועדים מדויקים שאינם ידועים למאשימה, שכר מוחמד בן מוחמד שחיבר (להלן: "המתلون") מחסן הנמצא בבעלות הנאשם, המצו בכפר שעב.

3. ביום 20.1.2017 סמוך לשעות הצהרים, הגיע הנאשם למסגד הנמצא בכפר שעב כשהוא מחזיק ונושא על גופו אקדח טען בצדדים, מסווג ברטה חצי אוטומטי שהינו כלי נשך שסוגל להמית אדם (להלן:

"הנשך"). עם סיום התפילה, בה השתתף גם המתלוון, התפתח עימות מילולי בין הנאשם למתלוון והנאשם טען בפני המתלוון כי האחxon גנב ממנו תחמושת ומחסניות לאקדח, שהוא לטענתו במחסן. המתלוון הבהיר את טענות הנאשם ויצא מהמסגד, אלא שהנאשם יצא אחורי המתלוון ובכונסה למסגד הכה אותו בכתפו. בתגובה הכה המתלוון את הנאשם באגרוף בפניו.

בשלב זה, שלף הנאשם את הנשך, דרך אותו, כיוון אותו לעבר המתלוון שהחל להתרחק מהמקום ויראה לעבר המתלוון שתי יריות, בכוננה להטיל בו נכות או מום או לגרום לו חבלה חמורה. הנאשם לא פגע במתלוון מאחר והלה הצליח להסתתר. לאחר אירוע הירא, יצא המתלוון מהמקום בו הסתתר והנאשם איים עליו בפגיעה שלא כדין בגופו באמצעותו "אתה תהיה גופה". המתלוון עזב את המקום ונכנס לבית דודו. הנאשם עבר בסמוך לבית הדוד, ראה את המתלוון וחזר על האיים בכוננה להפחיד את המתלוון או להקנito. סמוך לאחר מכן פגש הנאשם את אביו של המתלוון ואיים עליו בפגיעה שלא כדין בגופו של המתלוון באמצעותו "צריך להוריד את חמודיך" זאת בכוננה להפחידו או להקנito.

.4. ביום 21.1.2017, בשעות הצהרים, נפגש הנאשם עם אחמד בבניין והשניים סיימו כי אחמד יסתיר עבור הנאשם את הנשך בביתו, זאת בכוננה למנועו או להכשיל הליך שיפוטי. בהמשך, נפגשו הנאשם ו אחמד פעם נוספת בתוך הבניין, כאשר הנאשם מחזיק ונושא את הנשך עם כדור בבית הבלעה, 3 מחסניות המתאימות לנשך כאשר בתוך שתים מהן 8 כדורים ואילו בשלישית 4 כדורים, קופסת פלסטיק סגורה ובה 51 כדורים ועוד 18 כדורים כהם בתוך תיק שחור. הנאשם מסר את התקיק עם הנשך ותחמושת לאחמד על מנת שישיטרו בביתו וזאת בכוננה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי.

.5. בכתב האישום נאמר כי במעשהיו המתוארים לעיל, ניסה הנאשם לפגוע שלא כדין במתלוון בקליע, בכוננה להטיל בו נכות או מום או לגרום לו חבלה חמורה; החזיק נשא והוביל נשך ותחמושת ללא רשות על פי דין בשתי הזדמנויות שונות; איים על המתלוון ועל אביו בפגיעה שלא כדין בגופו של המתלוון בכוננה להפחידם או להקנito ועשה מעשה בכוננה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי.

חשיבות הנאשם

.6. בדיון שהתקיים בפניי ביום 18.5.2017 מסר הנאשם תשובה עדכנית ומפורטת לכתב האישום. בתשובתו הוא הודה כי השכיר למתלוון את המחסן הנמצא בבעלותו וציין כי השכירות נמשכה עד סוף המחצי הראשון של חודש ינואר 2017. הנאשם הודה בcourt שביום 20.1.2017 הגיע למסגד בכפר שעב כשהוא מחזיק ונושא על גופו את האקדח שההוא טען ב כדורים. הנאשם אף הודה כי במועד האמור התפתח עימות מילולי בין המתלוון אר כפר בתוכן הדברים המתוארים בכתב האישום. לדבריו, העימות בין השניים היה על רקע העובדה שהנאשם פינה את המתלוון מהחסן והפסיק את השכירות. הנאשם גם הודה בעימות הפיסי בין המתלוון המתוואר ברישא של סעיף 5 לכתב האישום, והוא אף כי שלף את האקדח אר כפר בcourt שהוא ירה לעבר המתלוון כדי לפגוע בו. לטענת הנאשם הכוון הכללי של הירא היה לכיוון המתלוון אולם לכיוון השמיים וכי הוא לא התקoon לפגוע במתלוון אלא רק להפחידו. נאמר עוד כי האירוע התרחש

כאשר משפחת המתלוֹן במקומם ואנשיים נוספים. הנאשם כפר באוּמִים המוחסינים לו בסעיף 6 לכתב האישום וטען כי לא השתמש במילים אלו. הנאשם הודה כאמור בסעיפים 7 ו- 8 לכתב האישום, הינו כי נפגש עם אחיו וביקש ממנו כי יסתיר אצלו את האקדח וכי אחיו עשה כן.

גדר המחלוקת

. 7. נוכח תשובה הנאשם, מצטמצמת למעשה המחלוקת בין הצדדים לשתי סוגיות עיקריות - האחת עניינה כוונת הנאשם בעת הירוי, לרבות שאלת כיוון הירוי שאפשר שיש בו כדי ללמד על אותה כוונה, והסוגיה השנייה עניינה האוּמִים המוחסינים לנאשם.

. 8. לגבי המחלוקת בשאלת הכוונה טענה המאשימה כי הלכת הצפיפות חלה בעבירות של חבלה בכווננה מחמירה וכי הוכחה מעלה לכל ספק סביר כוונתו של הנאשם, וזאת באמצעות עדויות ישירות, נסיבות האירוע, הלכת הצפיפות וכן חזקתה הכוונה. בהקשר זה ציינה המאשימה כי הנאשם הוציא מבעוד באקדח טעון בצדורים עמו הגיע לתפילה במסגד, ללא כל הסבר הגיוני או מניח את הדעת. בנוסף, הירוי עבר המתלוֹן עשה סמן לאחר שהנאשם קיבל אגרוף מהמתלוֹן, בלט הרגע והכעס. הנאשם לא הסתפק בהזאת האקדח על מנת להפחיד את המתלוֹן אלא דרך תור שהוא רץ לכיוונו וירה לעברו שני CIDרים כשהוא מצוי במרחך של מטרים ספורים בלבד מהמתלוֹן. עוד הוסיפה המאשימה כי העובדה שלא נמצא בזירת האירוע קליעים או פגיעות בחומרה לאורכה רץ המתלוֹן, אין בה כדי ללמד כי הירוי לא נעשה לכיוונו. טען כי מצפיה בסרטון מצילמת האבטחה (ת/9) ניתן לראות כי בזמן שהנאשם הגיע וירה היה המתלוֹן בקצה החומרה סמן לכינסה לחניה. לאור מיקומו של המתלוֹן בשעת הירוי אין סיבה כי ימצאו קליעים או פגיעות בחומרה. המאשימה סבורה כי מהעדויות הישירות כמו גם מהנסיבות של הירוי שבוצע כלפי המתלוֹן, לרבות ההוצאות המוקדמות באקדח טעון, המרחק הקצר בין השניים בזמן הירוי, העימות עובר לירוי, כמהות הצדורים שנורתה, חזקתו האקדח גרסאותיו הכבשות של הנאשם, כל אלה מלמדים על כוונתו של הנאשם לפגוע במתלוֹן ולהסביר לו חבלה חמורה, מום או נכות.

. 9. הנאשם מצדיו טען כי הראיות, שחלקן אינם שניים במחלוקת, מוכיחות כי הוא ירה ללא כל כוונה לפגוע במתלוֹן וללא רצאה לעשות כן, היה עושה זאת על נקללה. הראיות האובייקטיביות המלמדות על כך הן מבנה זירת האירוע, העובדה שהנאשם ירה רק שתי יריות, העובדה שהמרחך בין השניים בעת הירוי היה קצר מאוד, העובדה שעל אף חיפוש מדויק של השוטרים בכל הזירה מיד בסמן לאחר האירוע, לא נמצא קליעים או סימני פגעה על החומרה שבצמוד אליה רץ המתלוֹן בעת מונוסטו.

הסגור הפנה לכך שככל עדי הראיה האובייקטיביים אישרו, בסופו של דבר, כי לא ראו את תנועת ידו של הנאשם בעת ביצוע הירוי ואת הכיוון המדוייק אליו ירה. נאמר כי דבר אחד ברור - ירי בסיטואציה שכזו המכון אל המתלוֹן צריך היה להשאיר סימני פגעה בחומרה, דבר שלא נמצא על אף חיפושים מדויקים שנערכו. הסגור הוסיף כי העובדה שעל אף סריקות מקיפות שנערכו בזירה לא נמצא קליעים מחזקת את המסקנה כי הירוי לא ביצע לעבר גופו של המתלוֹן אלא לאויר, כפי שטען הנאשם.

זאת ועוד, אין חולק כי לאחר הירוי עמד המתלוון מול הנאשם שניות ארוכות, כאשר האקדח בו בוצע הירוי מוחזק בידי הנאשם. לטענת ההגנה לו רצה הנאשם לפגוע במתלוון יכול היה לעשות כן באותו זמן ולהסביר לו חבלה או מום ואף לגרום חיללה למוותו. עוד נאמר כי כל הנסיבות עליהן הצביעה המאשינה ואשר נועד להוכיח את כוונת הנאשם לפגוע במתלוון, מתקיימות אך ביתר שאת כאשר השניים עומדים האחד מול השני, לאחר שהמתלוון יצא מהחניה. האקדח היה עדין בידו של הנאשם, הוא עדין היה עצבני וכעום, איש לא אחז בו כך שיכל היה לבצע את זמנו באין מפריע. חרב זאת, לא עשה הנאשם דבר ולא ירה לכיוונו של המתלוון. הדבר מלמד על כך שמלכתהילה לא הייתה לנאהם כל כוונה לפגוע במתלוון והירוי נועד אך ורק כדי להפיחו.

ממצאים עובדיתיים לגבי הירוי

10. המתלוון מסר למנ הודיעתו הראשונה במשטרתו כי הנאשם ירה לעברו, מיד לאחר העימות שהתרחש ביניהם בפתחו של המסגד (ראו: הודיעתו ביום 20.1.2017 שורה 11). בעודו בפניו חזר המתלוון על גרטתו לפיה כיוון הנאשם את האקדח אליו בעת הירוי "ברוך השם שהוא לא פגע بي כי הוא כיוון עלי" (עמ' 7 שורה 8 לפרוטוקול), ובהמשך "הוא כיוון את האקדח עלי והוא, כשכוון את האקדח עלי", הוא רצה שהכדור יכנס בי" (שם בשורה 11). בכך הוא שבהמשך חקירותו הנגדית אישר המתלוון כי לא ראה אם ידו של הנאשם, בזמן הירוי, הייתה מכוכנת אליו ישירות או שמא נתה הצידה או למעלה, אך אין בכך כדי לשולב את דבריו כי הנאשם כיוון את הירוי לעברו.

11. העד פרח שחיבר סיפר כי בעת שהחל האירוע הוא היה בחצר ביתו הסמוך למסגד. הוא התקרכב לכיוון המסגד לслуша הצעקות, וראה שני אנשים מחזיקים את הנאשם. העד סיפר כי ראה את הנאשם מוציא אקדח, המתלוון החל ללקט בכביש לכיוון הבית של עבד אל עזיז והנאהם ירה לכיוונו שתי יריות (עמ' 18 שורה 24 לפרוטוקול). לדבריו העד המרחק בין השנים היה 10-12 מטרים לערך. משנשאל לאיזה כיוון ירה הנאשם השיב העד "האמת, ראיתי את האקדח ביד שלו לכיוון חמודי" (עמ' 18 שורה 30 לפרוטוקול). בחקירהו הנגדית שוב נדרש העד לכיוון הירוי והיעד בכוונות כי ידו של הנאשם הייתה מכוכנת "בזווית של 90 מעלות לגוף. פחות למיטה. לא יכול להגיד תשובה מדוקת. אני לא זוכר להגיד לך" (עמ' 20 שורה 16 לפרוטוקול). בחקירהו החזר העד על גרטתו לפיה הירוי היה מכוכן למתלוון "ראיתי את הנאשם עומד עם האקדח. לא יודע אם הכוונה שלו הייתה למטה או למטה אבל ראיתי שהוא ירה לכיוון שלו" (עמ' 21 שורה 18 לפרוטוקול). בהמשך הוסיף "אמרתי שהוא לא תפס את האקדח למעלה וירה באוויר או למטה לכיוון האדמה. ראיתי את האקדח מכוכן למתלוון ושמעתה את היריות. בזמן הירוי עצמו, לא יודע אם זה היה למעלה או למטה" (שם בשורה 22 לפרוטוקול). העד שאל כי ראה את הנאשם מרין את ידו למעלה או מוריד אותה למיטה (שם בשורה 26).

12. אף העד מוחמד שחיבר העד כי הנאשם היה עם "אקדח שלוף וירה שני כדורים לכיוון של חמודי" (עמ' 22 שורה 23 לפרוטוקול). ב"כ הנאשם ניסה במהלך חקירתו הנגדית לערער את ביטחונו של העד בנוגע לכיוון הירוי, אך הדבר לא צלח. העד עמד על גרטתו בציינו "זה היה בכיוון האמצעי אבל אני לא יודע אם זה בכיוון

בדיקות של חמוד, אם הוא רצה לפגוע בו. הוא יראה שני כיוונים של חמוד"י" (עמ' 25 שורה 30 לפרטוקול).

13. העד ואאל עבד אלחלים, שאף הוא נכח בזירת האירוע, סיפר כי לאחר שהמתלון נתן לנאש מכת אגרוף בפנים, הוא לקח את הנאש ייחד עם אחרים לכיוון השני. הנאש הוציא מפיסו אקדח. העד סיפר כי ניסה להחזיק בנאש ככל יכולתו, אך הלה הצליח לבורוח לכיוון המתלון ואז נשמעו שתי יריות. העד אישר כי לא ראה את המתלון בזמן הירוי אלא רק את הנאש "הוא הילך לכיוון מוחמד ואז שמעתי שתי יריות, אבל בזמן זהה מוחמד לא ראייתי. אם זה היה ממש מולו, לא ראייתי. אם זה היה מכון למוחמד, לא ראייתי" (עמ' 27 שורה 4 לפרטוקול). מושנאל لأن כיון הנאש את האקדח, השיב העד בכוון "לכיוון מוחמד אבל אם מוחמד היה או לא, לא ראייתי בזמן היריות אני יודע שהיריות היו לכיוון חמודי אבל אני לא יודעת אם חמודי היה מול הנאש" (שם בשורה 9 + 14 לפרטוקול).

14. הנה כי כן הגישה העולה מעדותם של עדי התביעה היא כי הירוי כוון ל עבר המתלון. בכך שאחדים מאותם עדי ראייה ישירים לא יכולים לאשר אם ברגע הירוי היטה הנאש את ידו מעט מעלה או מטה, אך ככלם כאחד אישרו כי הירוי בוצע לכיוון בו היה מצוי המתלון.

15. הנאש מצדיו תיאר, בעדותו בפניו, את השתלשות האירוע נושא הדיון באופן שונה לחלוtin. לדבריו, הוא השכיר לממתلون מחסן אולם בחילופ' כונה וחץ ביקש לשיטים את השכירות ולקבל חזרה את החזקה בנכס לידי. لكن הודיע לממתلون על סיום השכירות וזה אכן החזיר לו את המפתח. לדברי הנאש, ביום האירוע, אולם לאחר שהבחן כי המתלון נפגע ממנו, ניסה לדבר אל לבו ואמר לו כי לא התכוון לפגוע בפרנסתו, אולם המתלון השיב לו באגרסיביות, השתמש בשפה גסה, עלה מיאן הנאש לחזור, והלך מהמקום. לדברי הנאש כאשר העניין התחרם הוא הניח את ידו על המתלון וביקש אותו להתרחק. או אז הלם בו המתלון באגרוף והתחיל להתרחק מהמקום. עוד הוסיף הנאש כי שניים מהnocחים במקום תפסו אותו (העדים וואל עבד אלחלים ואברהים חמודוני) אך הוא הצליח לנער אותם מעלייו כיון חשש בסכנה הוואיל והוקף על ידי 20 צעירים משפחחת המתלון. לדבריו, נוכח הסכנה שחש הוא הוציא את האקדח ואז המתלון שראה את האקדח תחילה למלכת. לדברי הנאש קרובו משפחתו של המתלון הפצירו בו לחזר ואמרו "מה אתה עושה לו חשבון, אנחנו ניקח לו את האקדח ואיר שקטעו לו את יד שמאל נקטע לו את יד ימין" (עמ' 33 שורה 21 לפרטוקול). لكن, כש הנאש בסכנה והרים את היד עם האקדח כלפי מעלה וירה שתי יריות. לדבריו, המתלון לא היה המטרה שכן לו רצה לפגוע בו יכול היה לעשות כן בקלות שעה שעמד מולו במרחך של כמטר אחד בלבד הימנו.

16. לגרסתו זו של הנאש בדבר האיום שחש משפחחת המתלון אין כל ذכר בהודעותיו במשטרת. בהודעתו הראשונה מיום 22.1.2017 (ת/17) הכחיש הנאש את כל האירוע מיסודה לרבות המפגש עם המתלון במסגד, העימות עמו והירוי לעברו. גרסת הנאש באותה הودעה הייתה כי הילך לתפילת יום השלישי במסגד, אך לא זכר כי פגש את המתלון והכחיש כי היה ייכוח בין השניים או כי הוא יירה לעברו. לモතור לציין כי בהודעה זו אישר הנאש את גרסת המתלון לפיה הפסקת השכירות נעשתה על פי יוזמת המתלון לאחר

שהעבדה בעסק שנייה נחלשה והוא החזר לנאים את המפתחות מרצונו. גם בהודעתו השנייה מיום 25.1.2017 (ת/18) המשיך הנאשם להכחיש את האירוע המתואר בכתב הנאשם, לרבות האגוף שקיבלו בעין המתلون והירי לעברו. לדבריו, הוא לא תקף את המתلون ולא ירה לעברו כלל. משנשאל לגבי החבורה שנראית בעינו הימנית, טען כי נפל בבית וקיבל מכחה. גם בהודעה זו אישר הנאשם את גרסת המתلون לפיה סיום השכירות נעשה ביוזמת המתلون, נכון היכלשות עסקיו. אף בהודעתו השלישייה מיום 30.1.2017 (ת/19) המשיך הנאשם להכחיש את האירוע. גם לאחר שהוצג בפניו סרטון מצלמת האבטחה הוא עמד על גרטתו כי לא התרחש כל אירוע בין המתلون וכי הוא לא ירה לעברו.

למעשה, הפעם הראשונה בה הודה הנאשם בביטחון הירי וביעמאות שקדם לכך בין המתلون, הייתה במסגרת התשובה שניתנה מפי סגנוויל לכתב האישום.

17. אין בידי לקבל את גרסת הנאשם, הן לגבי הרקע למחלוקת בין המתلون, הן לגבי מטרת הירי והן לגבי האיום שחש כביכול מבני משפחת המתلون, משומע שעשה עלי רושם שלילי ביותר בעדותו ואני מאמין לדבריו. גרסתו של הנאשם כפי שהוא עולה מהודעותיו במשטרת אילו לא אروع דבר, לא התרחש עימות ולא היה ירי, מעיבה על אמינותו במידה שלא ניתן לרחוש אמון בגרסתו.

הגרסה הכבושה לגבי האיום שחש מצד הנוכחים בזירת האירוע, לא זו בלבד שלא הזכרה בהודעותיו של הנאשם אלא שאינה עולה בקנה אחד עם הראיות שהוצעו בפניי. איש מבין עדי התביעה לא סיפר כי הנאשם אוים או כי הייתה התנהגות שעלולה הייתה להתרחש כאוים על הנאשם מצד מי מהnocחים בזירה. עדי התביעה אף לא נשאלו על כך בחקירהם הנגדית וגרסה זו לא הוטחה בפניהם. גרסה זו גם לא עולה מתחשבתו של הנאשם לכתב האישום. למעשה, גרסה זו עולה לראשונה רק בעדותו של הנאשם. זאת ועוד, על אף שמדובר באירוע שהתרחש ביציאה מהמסגד, מקום בו נכח קהל רב, לא טרח הנאשם לזמן ולו עד אחד על מנת שיושש את גרסתו לפיה חש מאויים ולכן ירה שתי יריות. אני דוחה בשתי ידיים גרסה זו לגבי האיום והפחד שאחζ כביכול בנאים, בהיותה גרסת בדים חסרת יסוד ואחיזה.

18. בסופה של יום, נכון התרשםותי השלילית מעדותו של הנאשם בפניי ולאור עדותם האמונה של עדי התביעה לרבות המתلون ולדחות את גרסת הנאשם לפיה כוון הירי היה למעלה זהה ועוד על מנת למנוע תקיפתו בידי המון שהתגoddד סביבו ביציאה מהמסגד.

19. אין בידי לקבל את טענת ההגנה לפיה העדר קליעים או סימני פגיעה על הגדר לאורכה הלא המתلون, מעידים על כך שהירי לא נעשה לכיוונו. לדעתו, העובדה שלא נמצא קליעים או פגעות בקירות הסמכים אין בה כדי לפגום בעדויותיהם של עדי הראיה היישרים לאירוע. נכון הוא שנעשו חיפושים אחר הקליעים (ראו: ת/20 ו- ת/23) ולא נמצא. יחד עם זאת מדובר בזירה רחבה יחסית שלא הייתה סטוריית והילכו בה אנשים רבים. בדוח הפעולה ת/20 מתאר השוטר כי הגיע אליו בחור שהחזיק בידו תרミיל של 0.22 וטען כי הילדים מצאו אותו.

לلمדר שבחירת האירוע הסתובבו תושבים, ובهم ילדים, שאפשר ונטלו את הקלייע או שבאליכתם היזזו אותו מבלי משים למקום נסתר - צמחיה, אדמה או כל מקום אחר שהחיפוש לא הגיע אליו. אפשר גם שהחיפוש לא היה מקיף דיו ויתכן שהקליע התפרק לרסיסים. בכלל אופן, העובדה שהקליעים לא נמצאו אין בה כדי להקנות את עדותם של עדי הראיה שהעידו כולם כאחד כי הירי היה מכוון למתלון.

20. טענת הגנה אחרת שהעלתה הנאשם הימנעתו מלפגוע במתלון שעה שעלה עמד מולו כשיצא מאחור החניה בו הסתרה. אכן בסרטון ת/9 ניתן לראות כי לאחר שהמתלון ברוח אל אזור החניה הוא יצא ממחבאו ועמד בסמוך לחניה, במקומות גלוי לעיני הנאשם. המתלון נותר כר' משך קרוב ל- 30 דקות כאשר כל אותה עת עמד הנאשם מולו, במעלה השביל כשהוא אוחז באקדח. לטענת הנאשם אילו רצח לפגוע במתלון יכול היה לעשות כן בנסיבות שכן הלה עמד לבדו בטוחה יירה ויכול היה הנאשם, לו רצח בכך, לירות בו ולפגוע בו בקלות. העובדה שלא עשה כן מלמדת על כר' שמילכתה לא התקoon לפגוע במתלון אלא רק להפחינו.

אף טענה זו דינה להידחות. העובדה שהנ帀ם לא פגע במתלון שעה שעלה עמד במרחך מה הימנו אף בטוח ראייתו, לאחר הירי אין בה כדי ללמד בהכרח על הLN רוחו של הנאשם בעת ביצוע הירוי. יש לזכור כי את הירוי ביצע הנאשם ברגע של כעס מיד לאחר שקיבל מהלומה אגרוף מיד' המתלון בפני קhalb רב. המתלון הצליח להימלט מהירוי ללא פגע והסתתר באזור החניה במשך מספר שניות. בהחלטת יתכן כי בפרק זמן זה נמלך הנאשם בדעתו, או שמא הבין את חומרת מעשייו ואפשר כי נתקף חשש לבצע ירי לעיני האנשים הרבים שנרכחו במקום. אין לדעת מה עבר בראשו של הנאשם באותו שניות וכל האפשרויות שצינתי הן בגדר השערה. אלא שדבר אחד ברור, העובדה שהנ帀ם לא ירה שוב במתלון שנזרמנה לו שעת כשר לעשות כן לאחר הירוי, אין בה כדי ללמד בהכרח על כר' שגם בעת הירוי הוא לא התקoon לפגוע במתלון או להסביר לו חבלה חמורה.

21. טענת הנאשם כאילו ירה באוויר משום שחשש מהמתלון לאחר שקרובי משפחתו קראו לו לחזור ולפגוע בנאשם, לא זו בלבד שהיא חסרת בסיס ראייתי אלא אינה מתישבת עם ההיגיון והescal הישר. מסרטון מצלמת האבטחה (ת/9) עולה בבירור כי הירי נעשה לעבר המתלון שעה שעלה הLN במורד השביל ובמהשך רץ לאורך החומה עד שהגיע למקום המסתור בחניה של בית דודו. לא ברור מדוע אחז בנאשם פחד מפני שרצ ממנו כשגבו מופנה אליו ולא נראה כי הוא מתכוון לתקוף אותו או אף להתקרב אליו. טענה זו אינה אלא טענת בדים כמו כל גרסתו של הנאשם.

22. לא מצאתי להאמין אף לגרסת הנאשם לפיה המתלון כעס עליו משום שהוא פינה אותו מהמחסן, הפסיק את השכירות ובכך פגע במתה לחמו. בכל הودעותיו במשטרה, אישר הנאשם את גרסת המתלון לפיה פינו' המשוכר נעשה מיזומתו של המתלון דווקא, לאחר שהעסקים אותם ניהלו נחלשו. אני מאמין לגרסת המתלון, אשר עשה עלי רושם חיובי ומהימן, לפיה הטיח בו הנאשם כי נעלמה לו תחמושת אותה החזיק במחסן שהשכיר למתלון וכי האשמה זו היא שameda ברקע כעסו של הנאשם על המתלון. גרסה זו עולה בקנה אחד עם הכמות הגדולה של תחמושת שהוחזקה על ידי הנאשם, בה הוא מודה.

זאת ועוד, בעדותו בפניי אישר הנאשם כי הוא לא מסתובב עם האקדח באופן קבוע (עמ' 37 שורה 9 לפרקtocול). יחד עם זאת, לא ידע הנאשם להסביר מדוע דוקא באותו יום בחר להציג למסגד לתפילה ביום השישי כשהאקדח הטען במחסניות ברשותו. מושנאל על כך הסתפק הנאשם בתשובה כללית וסתמית "כי חשתי לא טוב, חשתי דבר רע באותו יום" (שם בשורה 11 לפרקtocול). עובדה זו מחזקת את הרושם כי הנאשם בחר לבוא חשבון עם המטלון לאחר שחשד בו כי נטל את התהומותה שהיתה במחסן, ولكن בחר להציג אקדח.

היסוד הנפשי בעבירה החבלה בכונה מחמירה

23. סעיף 329(א)(2) לחוק שכותרתו "חבלה בכונה מחמירה" מורה כדלקמן:

"(א). העוסה אחת מלאה בכונה להטיל באדם נכות או מום, או לגרום לו חבלה חמורה, או להתNEGך לمعצר או לעיכוב CIDIN, שלו או של זולתו, או למנוע מעצר או עיכוב כאמור, CIDIN - מסר עשרים שניים:

(1)

(2) מנסה שלא CIDIN לפגוע באדם בקליע, בסכין או בנשק מסוכן או פוגעני אחר".

לעבירה זו שני מאפיינים - האחד, הדרישה לכונה מיוחדת - להטיל באדם נכות או מום או לגרום לו חבלה חמורה; الآخر, אין דרישת לתוצאה, אלא הניסיון לפגוע הוא העבירה המוגמרת. לעניין הכוונה נקבע בפסקה כי לעיתים זו נלמדת מדבריו של הנאשם, לעיתים על בסיס חזקת הכוונה ולעתים מנסיבות העניין והעובדות שהווכחו בבית המשפט.

בע"פ 8871/05 **שנגלוף נ' מדינת ישראל** (12.3.2007) נקבע:

"את הכוונה הנדרשת ניתן להוכיח מתוך נסיבות המקירה גם ללא שימוש בחזקת הכוונה. אין לקבל את טענת המערער לפיה העובדה שלא נגרמו למאבטחים בפועל פגיעות חמורות שלולת את האפשרות כי כוונתו הייתה לגרום להם חבלה חמורה. אך הפגיעות שנגרמו למאבטחים בפועל כתוצאה מן הדקירות לא היו חמורות. כך עולה הן מן התעוזות הרפואיות שהוצעו בפני בית המשפט המוחזוי (ת/7, ת/8) והן מן התמונות שתיעדו את פגיעותיהם (ת/2). גם המדינה הסכימה, כאמור, CIDIN בפנינו כי הפגיעות שנגרמו למאבטחים בפועל אין עלות כדי חבלה חמורה. אולם יסוד הכוונה המיוחדת בעבירה לפי סעיף 329 מתיחס להליך רוחו של המערער בעת ביצוע העבירה ולא לריבוב התוצאה, וניתן ללמידה על הлик הרוח מתוך הנסיבות. ככל סוג הכוונה בפליליים, ניתן

לلمוד על קיומה של כוונה מיוחדת מן הנسبות הכלולות של האירוע (ע"פ 335/75 סביר נ' מדינת ישראל, פ"ד ל(2) 57, 60 (1976)).

מעבר לחזקת הכוונה אף הלכת הצפויות חלה בעבירה של חבלה בכוונה מוחמירה (ראו לדוגמה: ע"פ 9/09/2019 **קילאני נ' מדינת ישראל** (5.8.2012)). על פי הלכת הצפויות "היסוד הנפשי של כוונה מתקיים בעשרה, אף אם זה לא רצה להשיג תוצאה כלשהי בתנהגותו, אך נתקיימה אצל צפיה ברמת הסתרות גבוהה כי התוצאה אמונה תושג עקב התנהגותו" (רע"פ 1/01/98 **ビיטון נ' סולטן**, פ"ד נת(6), 554). מלים אחרות אין כל סיבה להכריז על אדם כנעדר כוונה מוקם שצפה כאפשרות קרובה לוודאי את התוצאה של הטלת נכות או מום באדם או פגיעה בו פגעה חמורה, ובכל זאת فعل כפי שפועל.

24. מארג הראות כפי שהוצגו לעיל מוביל למסקנה כי הנאשם כיוון את הירי לעבר המתלוון ומכאן שאין ספק כי התקיימה אצל צפיה ברמת הסתרות גבוהה כי המתלוון יפגע פגעה חמורה עקב התנהגותו. כל בר דעת יודע כי אקדח הוא נשק קטלני וכי ירי מטווח קצר לכיוונו של המתלוון עשוי להסביר לו חבלה חמורה, בין אם מפגעה ישירה של קליע ובין אם מנתזים. משבחר הנאשם לעשות כן, הוא צפה כאפשרות קרובה לוודאי שהמתלוון יפגע מהיר וכי תיגרם לו חבלה חמורה. מכאן שהתקיים גם היסוד הנפשי הדורש להרשעה בעבירה לפי סעיף 9(א)(2) לחוק.

עבירות האזומים

25. אל מול גרסתו המכחישה של הנאשם, בה לא ראייתי ליתן אמון כפי שפורט לעיל בהרחבה, הובאו בפני ראיות ושירות לכך שה הנאשם איים כי יפגע במתלוון בשתי הזדמנויות שונות.

26. כבר בהודעתו הראשונה במשטרה מיום 20.1.2017 (ת/2) סיפר המתלוון כי לאחר שה הנאשם ירה לעברו, הוא איים עליו באמרו כי הוא לא נשאר בחיים והוא מת. בחקירהו הנגדית חזר על כך המתלוון בציינו "באותו זמן הוא איים שהוא יهرוג אותי, שאני גופה" (עמ' 8 שורה 27 לפרטוקול).

עד התייעזה פרח שחייב מוחמד שחייב חיזקו את גרסתו של המתלוון לעניין זה ועדותם עשתה עלי' רשום חיובי ומהימן. פרח סיפר בעדותו (עמ' 19 שורה 1 ואילך לפרטוקול) כי:

- "ת. אחרי היריות, מוחמד יצא מהבית של דוד שלו לכיוון הכביש ואז הנאשם אמר לו אתה מת ודיברו כמה מילים, לא זכר בדיק, אבל זה מה ששמעתי.
- ש. בהודעה אמרת שה הנאשם אמר למוחמד אתה גופה, אתה מת.
- ת. כן. זה נכון. זה מה ששמעתי".

גם העד מוחמד שחייב אישר את גרסת המתלוון לעניין האイומים בציינו "לא שמעתי את חמודי". הנאשם קילל את חמודי בן זונה, אתה גופה, שהוא זהה" (עמ' 23 שורה 28 לפרטוקול).

.27. המתלוון וудי התביעה פרח שחייב מוחמד שחייב עשו עלי רושם חיובי כאמור וראיתי לקבל את גרסתם לעניין האיומים שהשミニע הנאשם ולברר אותה על פני גרסתו המכחישה של הנאשם.

.28. אביו של המתלוון מוחמד שחייב, סיפר בהודעתו במשטרה (ת/12) כי בתום התפילה ביום האירוע הוא חזר לביתו על מנת להחליף בגדים.פתאום שמע צעקות מכיוון ביתו של אחיו סאלח. כשיצא לברר מה קרה ראה את הנאשם ולידו נגה מונית בשם גאנם גאנם. הוא פנה לשניהם ושאל לפשר הצעקות בבית אחיו ואז השיבו הנאשם במלים "צריך להוריד את חמודי". בעדותו בפניי חזר אביו המתלוון על דבריו לפיהם לאחר הירוי פנה אליו הנאשם ו אמר לו "אני מוריד את חמודי" (עמ' 10 שורה 6 לפרטוקול).

משהטיח בו הסגנון את גרסת הנאשם המכחיש את דבריו האיום שייחסו לו השיב העד בכנות (שם בשורות 22 ואילך):

"אני לא משקר. בין הנאשם אחיהם של הנאשם והמשפחה של הנאשם אין שום דבר. אנחנו חברים טובים וביחסים טובים. אני פגשתו אותו והוא אמר לי 'חמוני אני מוריד אותו'. מי זה חמודי, אני לא ידעת. עד שהלכתי לבית של אח שלי, אז אמרו לי שהנאשם ירה על חמודי אז ידעת שמדובר בכך שלי. אני לא משקר. אני לא נגד הנאשם ולא נגד חמודי".

עדותו של אביו המתלוון, מוחמד שחייב, עשתה עלי רושם חיובי ביותר ואני מאמין לגרסתו לפיה אמר לו הנאשם, לאחר הירוי, כי יוריד את חמודי.

.29. נוכחות הריאות שהוצגו בפניי אני קובע כי המאשימה הוכיחה במידת ההוכחה הדורשה בפליליים כי הנאשם איים בשתי הזרמיות לפגוע במתלוון ולהרוג אותו.

.30. סיכומו של דבר, אני מרשץ את הנאשם בכלל העבירות שייחסו לו בכתב האישום - חבלה בכוננה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(2) לחוק, עבירות נשתק (החזקקה, נשאה והובלה) לפי סעיפים 144(א) רישא + סיפא ו- 144(ב) רישא + סיפא לחוק (שתי עבירות); שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק ואיומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק.

ניתנה היום, כ' אלול תשע"ז, 11 ספטמבר 2017, במעמד הצדדים